

Mona Sahlin & Birgitta Ohlsson: Invigningstal Pride 2012

Talare

Birgitta Ohlsson
Politiker
Mona Sahlin
F.d. partiledare
Socialdemokraterna

Datum

2 augusti 2012

Plats

Stockholm

Mona: Birgitta, vem är mest gay av oss egentligen? Jag menar, jag har ju sjungit i melodifestivalen. Det var 1969, typ såhär "Hej Clown, kom ut så att vi får titta på dig. Jag menar: -69 du var väl inte ens född då, var du det?

Birgitta: Och det kommer från Mona Sahlin vars största musikidol är heteronormen himself, Bruce Springsteen. En annan gillar lite mera Madonna och Judy Garland.

[Talet fortsätter sedan växelvis]

Okej, ska hon prata om heteronormen som sitter i samma regering som Göran Hägglund?

Den bjuder jag på, men hur Queer var Göran Persson? Och hur många öppna homosexuella ministrar utsåg Göran Persson någonsin, noll!

Okej, jag bara säger touché; man får ge sig ibland. Men nu fokuserar vi ändå på det som den här dagen och den här veckan och jag hopps många år framåt handlar om, nämligen 'tillsammans'. Vi står här tillsammans och ska invigningstala vilket jag i och för sig redan har gjort dubbelt så många gånger som dig, men det kan vi strunta i ikväll.

Det är en stor ära att få stå här tillsammans och få inviga Stockholm Pride 2012 med myten, människorättsaktivisten; modiga Mona Sahlin.

Och jag är lika stolt över att få stå här tillsammans med folkpartisten, feministen och faghagen Birgitta Ohlsson.

Vi står här ikväll tillsammans för frågor som vi alltid har brunnit för. Vi står här tillsammans med er som alltid har brunnit för oss i vått och torrt. Och vi står här tillsammans med personer som Barbro Westerholm, veteranen i folkpartiet, Martin Andreasson, den första folkpartiet som satt i riksdagen och var öppet homosexuell. Vi står här tillsammans med Kent Karlsson som var den första socialdemokraten och den första riksdagsmannen att vara homosexuell. Och tillsammans vilar förstås Anna Lindhs ande, hon som alltid drev frågor om homo-, bi-, transfrågor i internationella sammanhang, hon är också med här.

Tillsammans så har Birgitta och jag ofta stått på barrikaderna långt före båda våra partier. Fortfarande så står vi här tillsammans, när våra partier ibland, i alla fall i några frågor har hunnit i kapp oss lite grand. Och tillsammans har vi nått segrar som ingen trodde var möjliga för fjorton år sen, när Pride hade premiär för första gången. För det var verkligen inte bättre förr, det var det inte förr heller – det har aldrig varit bättre förr. Men det är otroligt mycket som har hänt under de här fjorton åren. Inte minst har vi tillsammans här i tantolunden, för det är ändå här som är pride, vad vi har uträttat tillsammans. Så några årtal för att påminna oss om vad som faktiskt har hänt.

1999 då kom lagen mot diskriminering i arbetslivet också för människor med olika sexuella läggningar, det är värt en applåd. Det var -99.

2003 så kom lagen om hets mot folkgrupp som också inkluderade sexuell läggning. Samma år så fick vi lag om adoption för par som hade ingått registrerat partnerskap och sambolagen jämställdes.

2004 avskaffades bastuklubbs-lagen.

2005 fick lesbiska möjligheten till insemination och sedan i maj 2009 har vi samkönade äktenskap. Jag brukar säga att man kan registrera bilar, men aldrig människors kärlek.

En del brukar säga att när priden kommer varje år att vi behöver inte pridedfestivalen längre och till dem säger Mona och jag: fel, fel, fel! I sju länder världen över är fortfarande homosexualitet belagt med dödsstraff. Det är i 70-talet länder kriminellt att öppet älska en person av samma kön. Jag tycker att det är viktigt att vi kommer ihåg, med alla dem aktivister ni kommer att träffa de här

dagarna, att vår kamp den får aldrig, aldrig stanna vid nationsgränsen. Den ska ut i världen och vi ska strida för samma frågor. Kom ihåg här i kväll att varje person som är i Tantolunden, som firar kärleken, finns det tusenfalt fler i Iran, Saudiarabien, i Somalia som aldrig skulle kunna drömma om en sån här afton. För varje individ ikväll som bestämmer sig för att kämpa mot homofobi, så finns det hbt-personer bara mil härifrån som är förtryckta i grannländer. För varje ung, stolt person som kommer att träffa den där personen det pirrar lite extra för under kvällen, kommer det att vara en annan ung hbt-person där det knyter sig i magen av rädsla för skolstarten om bara några veckor.

En kväll som den här ska vi, alla vi som är här idag, sträcka på ryggen och vara väldigt stolta för vad vi faktiskt har åstadkommit tillsammans. Vi ska vara stolta, men som någon sagt: aldrig nöjda. Stolt men inte nöjd. För en nöjd och mätt aktivist gör aldrig någon skillnad, någonstans i något land. Det är också lätt att stå här och peka finger en sådan här vacker kväll som denna och titta på andra länder någonstans långt borta och säga: de där, de har minsann inte kommit speciellt långt. Men vi, har vi gjort vår kamp, är vi färdiga? Är vi mätta och nöjda? Nej, det är vi inte. Det är 30 år, till exempel, sen det första fallet av hiv upptäcktes i Sverige. Jag såg det första gången som ett klotter, det stod: AIDS, alla idioters dödliga sjukdom. HIV, som kallades för bögpest och som ansågs hänga ihop med omoraliskt beteende, har vi gjort den kampen färdig? Nej det har vi inte. Okunskapen om hiv i Sverige är fortfarande stor. Fortfarande är det så att män som älskar andra män drabbas i särklass mest. Vi är stolta över att Stockholm Pride tillsammans med RFSL uppmärksammar 30 år med hiv. Men utmaningarna är fler och det är därför vi står här idag. År 2012 så omfattas inte transpersoner av hetslagstiftningen, det är dags för det nu. År 2012 kommer fortfarande nya barn till världen genom surrogatmödraskap, varje månad. Verkligheten har som vanligt sprungit förbi lagstiftningen och politikerna, äh jag också, har inte hängt med – det är dags att ändra det nu. Det tog till i år, 2012, innan avskaffandet av tvångssteriliseringar av transpersoner blev en politisk fråga på allvar. Det är dags för det nu. År 2012 skäms jag, som en som har suttit i riksdagen i över 30 år. År 2012 utvisas fortfarande hbt-flyktingar till länder där de riskerar förtryck. Det här är oacceptabelt, men bara tillsammans, tillsammans kan vi ändra detta; det är därför vi står här tillsammans idag.

År 2012 så stoppas fortfarande prideparader i huvudstäder mitt i Europa, trots att EU:s grund handlar om frihet och mänskliga rättigheter. År 2012 misshandlas hbt-aktivister på gatorna i Ukraina, Azerbajjan, Ryssland. År 2012

finns det inget internationellt dokument på FN-nivå som tar hbt-personer på fullaste allvar – det är skamligt att världen ser ut så och det ska vi, tillsammans, ändra på.

Jag tror att för alla oss som står här i dag med regnbågsflaggan så stolt i våra sinnen och nu på så många flaggstänger, har just den här flaggan alltid symboliserat kärlek. Men den har samtidigt varit och är fortfarande en politisk symbol för frihet, för mångfald och för respekt. Men framför allt kanske att alla ska våga bära sin sexuella läggning och sin könsidentitet med stolthet, även när normen skaver och fördomarna klistrar mot kroppen. Därför står vi här tillsammans.

En av de person som symboliserade denna stolthet och som vågade bryta normer, det var Lars Karlsson. Många av er känner Lars och han lämnade oss för bara några dagar sen, alldeles, alldeles för tidigt. Han var en vän, han var modig och han var officer. Jag skulle säga som svensk minister, att en bättre förebild i svenska försvaret går inte att finna. Lars han banade vägen för så många genom sitt mod att öppet stå upp för den han var. Vilket han gjorde för ett år sen när han gick i uniform tillsammans med poliser och öppna hbt-personer i försvaret. Men som ni också vet trakasserades han, den dagen han ville visa sin stolthet, den han var, på ett öppet sätt – och det tycker jag är grymt sorgligt när prideveckan kidnappas av aktivister på det sättet. Att håna hbt-personer för sitt yrkesskull, att utesluta partier som seriöst, länge har kämpat för hbt-personer rättigheter, från pridefestivaler eller att kidnappa gayrörelsens budskap om mänskliga rättigheter för andra sociologiska syften kan aldrig någonsin vara rätt och det för inte kampen tillsammans framåt heller.

Det finns redan så många andra som vill förstöra, som vill riva, som vill rasera de framgångar som vi redan har uppnått. De som inte vill se att vår kamp handlar om kampen för mänskliga rättigheter och respekt för alla. Det är många som aldrig glömmer prideparaden 2003 när vår vän Facundo Unia misshandlades och misshandlades svårt av ungdomar från nationaldemokratisk ungdom. Facundo är sedan två år tillbaka pappa till en liten dotter som han och hans make har fått via surrogatmödraskap. Men nio år efter misshandeln, nio år på lördag när vi och många, många tusen fler ska gå i prideparaden genom stan. Samlas återigen extremister, till en demonstration i Stockholm. Låt oss göra, med ännu större eftertryck på många år, prideparaden på lördag till den stora paraden både för kärleken men också mot hatet, mot rasism, mot främlings

fientligheten, mot homofobin och för demokratin. Det är vår kamp på lördag.

Vi skulle aldrig, Mona och jag, ha stått här idag utan en stark gayrörelse bredvid, framför och vid sidan. Den symboliserar förstås RFSL, riksförbundet för sexuellt likaberättigade som leds utav en fantastisk och driven kvinna Ulrika Westerlund som är ikväll, utan RFSL vore Mona och jag ingenting. Det är tillsammans som vi gör skillnad. Det är tillsammans vi höjer röster för respekt i världen. Det är tillsammans vi talar för dem som inte kan. Det är tillsammans som vi visar solidaritet med dem som riskerar sitt liv för sin kärleks skull. Jag tror att min partikollega Barbro Westerholm, legendaren för många av er, har uttryckt det allra bäst när hon har pratat om uthållighet. Hon brukar säga att politik är som ett maratonlopp – det gäller bara att vara mer uthållig än sina motståndare. Det är precis vad den här kampen handlar om. Mona och jag har ett nytt slagord som vi kommer att köra tillsammans, resten av livet, eller hur. Det går så här:

Homofober kommer och går, vår kärlek för er består.

Tack så mycket.

Taggar

2010-tal, 2012, Folkpartiet Liberalerna, Kvinna, Liberalerna, Pride, Socialdemokraterna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/mona-sahlin-birgitta-ohlsson-invigningstal-pride-2012>